

На 7 юни 2007 година в Добрич 78 души учредиха сдружение “Построяване в град Добрич на паметник на генерал Иван Колев и загиналите за освобождението на...Добруджа през 1916 година”. За председател на Управителния съвет на сдружението бе избран акад. Георги Марков, директор на Института по история при БАН, а за негов заместник – Детелина Николова, кмет на Община град Добрич. В устава на сдружението като основна цел е записано – построяване на паметника. Освен това чл. 6 т. 1 гласи, че то “ще осъществява конкретна дейност за подпомагане и съдействие на всякакви инициативи за исторически проучвания, публикации за събитията, свързани с военните действия в Добруджа по време на Първата световна война”.

Работейки в тази посока, член на УС на сдружението откри документи в Териториалния държавен архив – Добрич, от които се вижда, че на 25 февруари 1941 г., т. е. само няколко месеца след възвръщане на Южна Добруджа към България, учителският съвет при основното училище в село Карапелит, Добричко, решава: “Училището да се именува “Генерал Колев”, като се има предвид, че подвигът на ген.-Колевата конница е събитие, свързано със село Карапелит” (протокол №2 от архивните документи). С това си име училището просъществува до лятото на 1957 г. Протокол №12 от 13 юни 1957 г., който е последният протокол от учебната година, е подпечатан с печата на училището – “Генерал Иван Колев”. От началото на новата 1957-1958 учебна година училището е вече с друго име. За това свидетелства протокол №1 от 24 септември 1957 г., който е първият протокол от новата учебна година, подпечатан с друг, нов печат на училището – “Н. Й. Вапцаров”. Няма никакъв друг документ, който да свидетелства, че между двете дати – 13 юни и 24 септември 1957 г. е поставен, обсъждан и решаван на учителски съвет въпросът за смяна на името на училището. Също така липсва писмена информация откъде, от кого идва предложението и каква е мотивацията за промяната. Най-правдоподобно е подмяната на името да е станала с устно нареждане “отгоре”, обичайна практика по времето на комунизма. Това означава, че е извършен незаконен, престъпен акт и че името “Н. Й. Вапцаров” съществува в правния мир нелегитимно. И за да се легитимира, трябва да се ВЪЗСТАНОВИ първоначалното име - “Ген. Иван Колев”. Така би разсъждавал всеки разумен, обективен човек. Така постъпихме и ние, от УС на сдружението. Възможностите пред нас бяха две – да поискаме възстановяване на името по съдебен път предвид очевидността на престъплението или да направим предложение до учителския съвет, което, ако бъде прието, да отиде в следващата инстанция – ОбС на Община Добричка. (Община Добричка включва както Карапелит, така и селата около Добрич без града). Спряхме се на втората възможност като по-кратка. Смятахме, че неоспоримите документи, с които разполагаме, са достатъчни да убедят и най-предубедените в правотата и справедливостта на нашето искане: възстановяване на незаконно отнетото име на едно българско училище. Но не би! Сгрешили сме.

Учителите в село Карапелит разбраха смисъла на предложението ни, реагираха бързо и го приеха – с 10 гласа “за”, 2 “въздържал се” и 1 “против”. Поклон пред тях за патриотичната им постъпка!

Но предложението ни претърпя пълна катастрофа при гласуването му на 26 февруари т. г. в ОбС на Община Добричка. От 20 гласували (от общо 21) нито един съветник не даде гласа си за генерал Иван Колев. Срам и позор! 15 съветници гласуваха “против” (9 от БСП, 4 от ДПС, 2 ЗНС – Стефан Личев) и 5 - “въздържал се” (3 от ГЕРБ, 1 от “Атака” и един социалдемократ). Това е положението!

Към всички материали, които предоставихме на съветниците за информация – писмото-предложение за възстановяване на името, подписано от акад. Георги Марков, архивните документи, брошура за генерал Иван Колев, приложихме и писмото на Сергей Станишев до организаторите и гостите на представянето на двутомника “Генерал Иван Колев – добруджанският герой”, състояло се на 4 февруари т. г. във Военноисторическия музей – София. В него той дава оценка на генерала като “една личност, емблематична за Родината ни”. Мисля си, че ако беше научил за съществуването на този български генерал, преди да напише брошурата “Защото сме социалисти”, със сигурност щеше да постави снимката му до тези на баба Тонка и Райна Княгиня. В писмото Сергей Станишев прави и следната констатация: “За съжаление днес много млади българи по едни или други причини не помнят или не знаят нищо за много от значимите фигури на българската военна история. Не искам да мисля, че това е трайна тенденция ...” Защо Станишев не си отговори на въпроса по какви причини младите българи не знаят нищо за много от значимите фигури от българската военна история, такива като генерал Колев? Как младите българи ще научат за тези фигури, когато неговите съпартийци по места и коалиционни партньори не правят и елементарното усилие в тази насока? В нашия конкретен случай - да реабилитират “една личност, емблематична за Родината ни”, като възстановят името на училището. Известно е, че патронажът е форма за патриотично възпитание на учениците, на младите хора и начин за отдаване на почит към значимите личности. Преди две години в Карлово бе проведена среща на директори на училища точно по тази тема.

При такива действия като описаните обаче няма как тенденцията, за която на Станишев не му се иска да мисли, да не е трайна. Резултатът от гласуването е в подкрепа на казаното. Очевидно писмото на Станишев е хвърляне на прах в очите на хората. Макар че когато го чухме по телевизията и после прочетохме, си помислихме, че то ще бъде силен наш допълнителен аргумент.

Намерението на Инициативен комитет от село Карапелит да издигне четириметров паметник на генерала е чудесно, но монументът и 14-метров да е, в никакъв случай няма да послужи като индулгенция за извършеното престъпление. Единственото справедливо решение е възстановяване на законното име на училището.

В нашата разяснителна работа сред обществеността и общинските съветници умишлено избягвахме съпоставянето, още повече противопоставянето на двете личности. Но след получения резултат от гласуването няма как да не ги съпоставим.

Кой е генерал Иван Колев? За съжаление това не го знае всяко хлапе. А би трябвало според препоръката на Сергей Станишев в неговото писмо. Накратко: Генерал Иван Колев е велик български военачалник, който през целия си съзнателен живот воюва с оръжие в ръка за обединението на българските земи и единението на българската нация: “Деца на роден край, пазете си земите, бранете ги отблизо и далеч.”

Той изпълнява на дело войнишката си клетва, в която заявява: “Заклех се да обичам и да милея за своето Отечество. Моето отечество е България, аз съм неин син и като такъв на мен лежи святата длъжност да си пожертвам живота за нейното добро и за запазването му от враговете”.

Генерал Иван Колев обича и милее за Добруджанския край – нашия земен рай, и неговите хора. Ето какво пише той в писмо до съпругата си: “Чудно плодородна земя е Добруджа, мило, чисто българско население има, хубав и интелигентен народ” (част I, стр. 284 на новоизлязлата книга). За Добруджа и нейните хора генерал Иван Колев дава здравето и живота си, освобождавайки ги от нашествениците окупатори.

Кой е Никола Вапцаров? Това го знае всяко хлапе. Български поет със световна известност, пише в учебниците. Но поезията е едната му страна, познатата, известната. Другата – непознатата, премълчаваната, се намира в архивите. А архивите говорят, че Никола Вапцаров като активен член на Българската работническа партия (к) работи за налагане тезата на Коминтерна, че българската нация не е единна и неделима, а е конгломерат от четири нации – тракийска, мизийска, добруджанска, македонска. Богата информация се съдържа в кн. 4 и 5 от поредицата “Архивите говорят”, издание на Главно управление на архивите при Министерския съвет. Озаглавени са “БКП, Коминтернът и македонският въпрос” (1917 – 1946). В кн. 5 (стр. 1020) е поместен докладът на Никола Вапцаров “Върху Македония и задълженията на писателите

македонци към нея, които трябва да следват революционните идеи на Гоце Делчев и Даме Груев, прочетен пред сбирка на Македонския литературен кръжок /МЛК/, октомври 1938 г. МЛК е създаден през есента на 1934 г. по указание на БРП (к) в изпълнение на прословутото решение на Коминтерна от с. г. за създаване на т. нар. македонска нация.

Никола Вапцаров като човек на словото, като поет работи основно именно в тази важна насока – създаване и налагане на македонски език и литература като основни белези на всяка нация.

Но да се върнем на доклада. Той е програмен документ на кръжока и е изцяло в македонистки дух. Затова бива укриван в секретния партиен архив. Така БКП се мъчи да скрие престъпленията си във връзка с налагането на македонската нация. Това продължава и до днес. Върху македонистките прояви на Вапцаров, общо взето, не се говори. В доклада се анализират задачите на “пишущите македонци” за утвърждаване на “македонската кауза”. Вапцаров констатира, че съществуват благоприятни условия за “вербуване и насаждане” на “македонско съзнание”, защото в “Сръбска и Гръцка Македония великобългарските утопии изстиват”. Целта е разединение на българите чрез насаждане на чуждо национално съзнание върху част от тях.

В текста на доклада се говори за “народна македонска душа”, “македонско съзнание”, “независима Македония”, “македонска кръв”, “македонска литература”, “македонски фолклор”, “македонска история”, в които има вложен етнически, а не географски смисъл.

В края на доклада Вапцаров заявява: “... Ние сме македонци. И нашето творчество трябва да бъде в служба на македонската кауза...”

Това прави Вапцаров един от най-видните македонисти в България до войната. Той (разбира се, заедно със своите съмишленици) идеологически обосновава националното предателство на БКП, извършено в други условия след войната. Обосновава и подготвя това предателство. Докладът е на чист български език, а не на македонски, който още не се е появил. МЛК съществува до 1941 г. Тогава Македония е освободена и присъединена към Царство България. МЛК няма повече поле за изява. Вапцаров обаче продължава с антибългарската си противодържавна дейност. След смъртта му, неговите последователи довеждат делото му докрай. Македония е откъсната от

България, наложени са изкуственият македонски език и македонска нация. “Плодовете” на тази дейност ги берем днес. Свидетели сме на антибългарска истерия и омраза в днешна Македония.

Замисълът е бил и Добруджа да последва съдбата на Македония. Нещо повече: На първо време - формиране на независима Съветска Добруджа, а на по-късен етап, присъединяването ѝ към СССР. Слава на Бога! Разминало ѝ се е! Засега! При такива политики на местно и държавно равнище всичко може да се случи.

А ето имената на общинските съветници, които постъпиха като истински македонисти, гласувайки за разединителя на нацията ни Никола Вапцаров, а не за обединителя ѝ генерал Иван Колев. Така те за втори път след 52 години оскверниха името и паметта на генерал Иван Колев и опозориха себе си за вечни времена. Това са: Славка Петрова, председател на ОбС; Мария Пасева Христова, Стоян Тодоров Нейчев, Даниела Атанасова Йорданова, Стоянка Стайкова Жечева, Таня Божанова Господинова, Лиляна Георгиева Иванова, Стелиян Георгиев Маринов, Георги Славчев Коев, Иван Илиев Стоянов, Нуртен Назимова Асан, Пламен Недев Петров, Айхан Исмаил Кьосе, Цветанка Панайотова Димова, Димитър Стоилов Димитров.

Георги Чунчуков, член на УС на сдружението